

Sygn. akt VI U 256/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania G. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...) znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

orzeka:

zmienia częściowo zaskarżoną decyzję z dnia (...)roku w ten sposób, iż wnioskodawczyni G. M. nie jest zobowiązana do zwrotu świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku w wysokości 885,42 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych czterdzieści dwa grosze).

Sygn. akt VI U 256/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił ubezpieczonej G. M. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku oraz zobowiązał ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie 885,42 zł brutto, za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury. Osoba, która pobrała nienależne świadczenie jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Natomiast, jeżeli osoba pobierająca świadczenie zawiadomiła organ wypłacający te świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, kwoty nienależnie pobranych świadczeń podlegają zwrotowi bez odsetek za zwłokę.

Z dokumentacji zgromadzonej przez ZUS wynika, że:

- decyzją z dnia (...)r. znak: (...)przyznano G. M. świadczenie rehabilitacyjne za okres od 14 lutego 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku,

- tutejszy oddział ZUS wypłacił ubezpieczonej świadczenie rehabilitacyjne za okres od 14 lutego 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku (w tym za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku w kwocie brutto 885,42 zł),

- decyzją z dnia (...)roku znak: (...)przyznano ubezpieczonej od dnia 27 marca 2016 roku prawo do emerytury.

Wobec powyższego G. M. nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku, a nienależnie pobrane świadczenie w wysokości 885,42 zł brutto podlega zwrotowi.

(decyzja z dnia 09.05.2016r. – k. 5 akt rentowych)

Od powyższej decyzji G. M. wniosła odwołanie, w którym wskazała, że dnia 25 lutego 2016r. składając wniosek o emeryturę, złożyła jednocześnie pismo informujące, do kiedy przebywa na zasiłku rehabilitacyjnym i wniosła o przyznanie emerytury, po upływie terminu wypłacania zasiłku. Wskazała, że nie powinna ponosić odpowiedzialności za brak porozumienia pomiędzy organami rentowymi, co skutkowało wypłaceniem obydwu świadczeń w tym samym okresie. Wniosła o rozliczenie otrzymanej kwoty netto świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku z najbliższą wypłatą emerytury wewnątrz ZUS.

(odwołanie – k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powtórzył argumentację zawartą w skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia (...)roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. przyznał G. M. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 14 lutego 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru.

(dowód: decyzja z dnia 04.02.2016r. – k. 1 akt organu rentowego)

Odwołująca się G. M. złożyła w ZUS-ie dnia 25 lutego 2016 roku wniosek o emeryturę. Pismem dołączonym do tego wniosku, złożonym razem z wnioskiem dnia 25 lutego 2016 roku, odwołująca poinformowała ZUS, że ma przyznane świadczenie rehabilitacyjne do dnia 13 kwietnia 2016 roku, w związku, z czym prosi o wypłatę jej emerytury dopiero od dnia 14 kwietnia 2016 roku.

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2016 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. przyznał G. M. emeryturę od dnia 27 marca 2016 roku.

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 1 akt emerytalnych, pismo z dnia 25.02.2016r. – k. 13 akt emerytalnych decyzja o przyznaniu emerytury – k. 15 akt emerytalnych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów i decyzji ZUS zawartych w aktach organu rentowego, w tym w jego aktach emerytalnych, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd miał również na uwadze, iż na rozprawie w dniu 8 listopada 2016 roku strony nie zgłaszały już żadnych innych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji odmawiającej G. M. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku i jednocześnie wzywającej ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za ten okres.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że początkowo, decyzją z dnia (...)roku, odwołującej zostało przyznane prawo do tego świadczenia w okresie od dnia 14 lutego 2016 roku do dnia 13 kwietnia 2016 roku. Jednocześnie odwołującej się została przyznana emerytura od dnia 27 marca 2016 roku.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2016 roku, poz. 372; dalej jako: ustawa zasiłkowa), świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury. Wobec powyższego, skoro odwołująca się od dnia 27 marca 2016 roku miała przyznane prawo do emerytury, za spełnioną należy uznać negatywną przesłankę z art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej. Tym samym utraciła ona prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od dnia 27 marca 2016 roku do dnia 13 kwietnia 2016 roku. Rozstrzygnięcie ZUS-u w zakresie odmowy przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w tym okresie jest, więc prawidłowe.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. - Dz. U. z 2016 roku, poz. 963), osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Jednocześnie ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych precyzuje, co należy rozumieć pod pojęciem nienależnie pobranych świadczeń. Otóż zgodnie z regulacją z art. 84 ust. 2 tej ustawy za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

W związku z powyższym należy uznać, iż warunkiem uzależniającym skuteczność dochodzenia zwrotu jest wykazanie przez organ rentowy, że wypłacone odwołującej świadczenie rehabilitacyjne było świadczeniem nienależnym. To z kolei prowadzi do wniosku, że organ rentowy powinien wykazać zaistnienie przesłanek z cytowanego wyżej art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, czego organ rentowy nie wykazał, a mianowicie, aby G. M. została prawidłowo pouczona o braku prawa do pobierania świadczenia w sytuacji, gdy zostanie jej przyznana emerytura. ZUS nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających o pouczeniu odwołującej się przy przyznawaniu jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jako organ państwowy, powinien działać w oparciu o zasadę zaufania obywateli do organów i w myśl tej zasady udzielać odpowiednich pouczeń zainteresowanym, bowiem brak takiego pouczenia nie powinien rodzić dla osoby negatywnych skutków.

Na marginesie wskazać należy, że odwołująca skierowała pismo do ZUS z dnia 25 lutego 2016 roku, dołączone do wniosku o przyznanie jej emerytury, w którym wносиła o nie wypłacanie jej emerytury do zakończenia okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Z pisma tego, bowiem nie wynika by wnioskodawczyni miała wiedzę, że świadczenie rehabilitacyjne nie będzie jej przysługiwać po przyznaniu prawa do emerytury. Odwołująca była przekonana, że to świadczenie rehabilitacyjne wyłącza jej prawo do emerytury w okresie jego pobierania. Stąd też wносиła ona o przyznanie emerytury dopiero po zakończeniu wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję jedynie częściowo, w ten sposób, iż odwołująca się G. M. nie jest obowiązana do zwrotu świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku w wysokości 885,42 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)